

Istungidokument

A8-0199/2016

2.6.2016

RAPORT

energiatõhususe direktiivi (2012/27/EL) rakendamise aruande kohta
(2015/2232(INI))

Tööstuse, teadusuuringute ja energeetikakomisjon

Raportöör: Markus Pieper

SISUKORD

	lk
EUROOPA PARLAMENDI RESOLUTSIOONI ETTEPANEK	3
SELETUSKIRI.....	18
KESKKONNA-, RAHVATERVISE JA TOIDUOHUTUSE KOMISJONI ARVAMUS	19
VASTUTAVAS KOMISJONIS TOIMUNUD LÕPPHÄÄLETUSE TULEMUS	27

EUROOPA PARLAMENDI RESOLUTSIOONI ETTEPANEK

energiatõhususe direktiivi (2012/27/EL) rakendamise aruande kohta (2015/2232(INI))

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle artikleid 114 ja 194,
- võttes arvesse komisjoni 25. veebruari 2015. aasta teatist „Energialiidu pakett – vastupidava energialiidu ja tulevikku suunatud kliimamuutuste poliitika raamstrateegia“ (COM(2015)0080),
- võttes arvesse hoonete energiatõhususe direktiivi (2010/31/EL),
- võttes arvesse nõukogu 23.–24. oktoobri 2014. aasta järeldusi kliima- ja energiapoliitika raamistiku 2030 kohta,
- võttes arvesse 2015. aasta detsembri Pariisi kokkulepet, mis sõlmiti ÜRO kliimamuutuste raamkonventsiooni osaliste konverentsi 21. istungjärgul (COP21),
- võttes arvesse komisjoni 15. detsembri 2011. aasta teatist „Energia tegevuskava aastani 2050“ (COM(2011)0885),
- võttes arvesse kolmandat energiapaketti,
- võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2012. aasta direktiivi 2012/27/EL (milles käsitletakse energiatõhusust, muudetakse direktiive 2009/125/EÜ ja 2010/30/EL ning tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2004/8/EÜ ja 2006/32/EÜ)¹,
- võttes arvesse oma 15. detsembri 2015. aasta resolutsiooni Euroopa energialiidu suunas liikumise kohta²,
- võttes arvesse komisjoni 18. novembri 2015. aasta aruannet „Energiatõhususe direktiivi 2012/27/EL artikli 24 lõike 3 kohane hinnang liikmesriikide edusammude kohta 2020. aastaks seatud riiklike energiatõhususe eesmärkide täitmisel ja energiatõhususe direktiivi 2012/27/EL rakendamisel“³,
- võttes arvesse komisjoni 8. märtsi 2011. aasta teatist „Konkurentsivõimeline vähese CO₂-heittega majandus aastaks 2050 – edenemiskava“⁴,
- võttes arvesse komisjoni 15. detsembri 2011. aasta teatist „Energia tegevuskava aastani 2050“⁵,
- võttes arvesse oma 5. veebruari 2014. aasta resolutsiooni kliima- ja energiapoliitika

¹ ELT L 315, 14.11.2012, lk 1.

² Vastuvõetud tekstid, P8_TA(2015)0444.

³ COM(2015)0574.

⁴ COM(2011)0112.

⁵ COM(2011)0885.

raamistiku kohta aastani 2030¹,

- võttes arvesse oma 9. juuli 2015. aasta resolutsiooni ressursitõhususe ja ringmajandusele ülemineku kohta²,
 - võttes arvesse komisjoni 16. veebruari 2016. aasta teatist „ELi kütte- ja jahutusstrateegia“³,
 - võttes arvesse kodukorra artiklit 52,
 - võttes arvesse tööstuse, teadusuuringute ja energeetikakomisjoni raportit ning keskkonna-, rahvatervise ja toiduohutuse komisjoni arvamust (A8-0199/2016),
- A. arvestades, et suurem energiatõhusus ja energiasääst on olulised tegurid keskkonna- ja kliimakaitse, majandusliku konkurentsivõime suurendamise, töökohtade loomise, energia varustuskindluse, kütteostuvõimetusega võitlemise ning ELi geopoliitiliste ja demokraatlike mõõtmete jaoks; arvestades, et energiatõhususe direktiiv on selle oluline alus; arvestades, et komisjon peab energialiidu loomist käsitlevas ettepanekus energiatõhusust omaette energiaallikaks;
- B. arvestades, et EL on vastavalt prognoosidele, mis eeldavad kõigi asjakohaste õigusaktide täielikku rakendamist aastaks 2020, tegemas üldiselt edusamme oma 2020. aasta kliima- ja energiaeesmärkide (CO₂-heite vähendamine, taastuvate energiaallikate kasutamise osakaalu suurendamine, suurem energiatõhusus) saavutamise suunas ja peaks seejuures säilitama ülemaailmse juhtiva rolli;
- C. arvestades, et suurimaid sääste oodatakse mitme sektori valdkondadevaheliselt poliitikalt (44 %), seejärel hoonetelt (42 %), tööstuselt (8 %) ja transpordilt (6 %);
- D. arvestades, et liikmesriikide poolt esitatud energiasäästu hinnangute usaldusväärsuse osas on tekkinud märgatav ebakindlus;
- E. arvestades, et hoonetele kulub 40 % lõplikust energiakasutusest ja et need tekitavad 36 % CO₂-heitest; arvestades, et lisaks sellele kulub 50 % lõplikust energiatarbimisest küttele ja jahutusele, 80 % sellest kasutatakse hoonetes ja suur osa sellest energiast läheb raisku; arvestades, et hoonete kütteks ja jahutuseks vajaliku energia nõudluse näitaja tuleb välja töötada liikmesriikide tasandil; arvestades, et 50 % heitkoguste vähendamisest, mis on vajalik temperatuuri tõusu piiramiseks alla 2° C, peab tulema energiatõhususest; arvestades, et hoonete energianõudluse vähendamine on ka kõige kulutõhusam viis energiajulgeoleku parandamiseks ja CO₂-heite vähendamiseks ning ühtlasi aitab see kaasa ELi reindustrialiseerimise eesmärgi saavutamisele;
- F. arvestades, et energiatõhusust tuleb käsitleda omaette energiaallikana, mida iseloomustatakse säästetud energia kogusega negavattides (Nw), ja et seda on täielikult tõestanud ka maailma ja Euroopa lähiajalugu;
- G. arvestades, et imporditud gaasist 61 % on nähtud ette hoonete jaoks ja sellest omakorda

¹ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2014)0094.

² Vastuvõetud tekstid, P8_TA(2015)0266.

³ COM(2016)0051.

75 % eluhoonete jaoks; arvestades, et uuringud on näidanud, et ulatusliku kogu ELi hõlmava hoonete renoveerimise poliitika abil oleks võimalik (hoonetes kasutatavat) imporditud gaasi kogust kulutõhusalt vähendada 60 % lähitulevikus ehk ainult 15 aasta jooksul ja lõpetada selle import täielikult pikema aja jooksul (Euroopa hooned kulutaksid aastal 2040 gaasikoguse, mis on võrdväärne ELi-sisese gaasitootmisega aastal 2011);

- H. arvestades, et on äärmiselt oluline, et EL ja liikmesriigid tunnistaksid, kui tähtis on kaasata kodanikupõhiseid algatusi, näiteks kooperatiive ja kogukonna energiatõhususe projekte; arvestades, et võimaldamaks kodanike aktiivset osalust energiasüsteemis tuleb kaotada majanduslikud, regulatiivsed ja haldustõkked;
- I. arvestades, et energiatõhususe direktiiv on oluline direktiiv, milles tunnistatakse energiasäästu tähtsust COP21-järgsete eesmärkide saavutamisel ja mis loob mitmesuguseid eeliseid: arvestades, et töökohtade loomine toimub tänu hoonete renoveerimisse ja muudesse energiatõhususmeetmetesse tehtavatele investeeringutele, elatustaseme tõusule tänu kütteostuvõimetuse vähenemisele, tööhõivevõimalustele VKEde sektoris, kinnisvara kõrgema väärtuse, suurenenud tootlikkuse, tervise- ja ohutusvaldkonna arengu, parema õhukvaliteedi, parema maksubaasi ja suurema SKP tõttu;
- J. arvestades, et suuremal energiatõhususel, eriti hoonesektoris, on lisaeelised, nagu pakkujapoolne paindlikkus ning üldise baaskoormuse ja süsteemi tippkoormuse vähenemine;

Energiatõhususe direktiivi ei ole rakendatud nõuetekohaselt, kuid sellega luuakse raamistik energiasäästu saavutamiseks

1. rõhutab, et energiatõhusus on meie kliima- ja energiaeesmärkide saavutamisel vastavalt COP21-l vastu võetud Pariisi kokkuleppes kinnitatud eesmärkidele keskse tähtsusega; toonitab, et energiatõhusus on äärmiselt tähtis meie importenergiast sõltuvuse vähendamiseks, töökohtade loomiseks, kütteostuvõimetuse vähendamiseks, mugavuse ja tervise tõhustamiseks ning majanduse hoogustamiseks; rõhutab, et energiatõhususe direktiiv on liikmesriikides käivitanud arvukaid positiivseid muutusi, kuid selle puudulik rakendamine takistab direktiivi kogu potentsiaali ärakasutamist;
2. rõhutab, et see on ülimalt tähtis, et alustada võimalikult kiiret üleminekut jätkusuutlikumale, taastuvatel energiaallikatel põhinevale ja fossiilkütustest eemalduvale energiasüsteemile; väljendab muret selle üle, et madalamad fossiilkütuse hinnad võivad osutada CO₂-heite vähendamise poliitika ning energiatõhususe poliitika jaoks takistavaks;
3. nõuab, et koostataks kavad fossiilkütuste toetamise järkjärguliseks kaotamiseks ja rahaliste vahendite suunamiseks energiatõhususe projektidesse, mis aitavad saavutada ELi eesmärki vähendada energiasektori CO₂-heidet aastaks 2050;
4. märgib, et siiani ei ole liikmesriigid ei 2012. aasta energiatõhususe direktiivi ega 2010. aasta hoonete direktiivi veel täielikult rakendanud; märgib, et energiatõhususe direktiivi ülevõtmise tähtaeg oli 5. juunil 2014; on arvamusel, et kulude kärpimine ja energiatarbimise vähendamine on kodanike ja ettevõtete endi huvides; toonitab, kui

tähtis on tugev õigusraamistik, mis koosneb eesmärkidest ja meetmetest, et stimuleerida ja võimaldada investeerimist energiatõhususse ja vähesesse energiatarbimisse ja kuludesse, toetades samal ajal konkurentsivõimet ja jätkusuutlikkust; lisab, et mõned liikmesriigid ei kasuta eluhoonete energiatõhususe toetamiseks mõeldud ELi toetusi asjakohaselt; võtab teadmiseks energiatõhususe meetmete täielikust rakendamisest tuleneva kvaliteetsete töökohtade loomise märkimisväärse potentsiaali, arvestades, et energiatõhusate kaupade ja teenustega on seotud ligi 900 000 töökohta (2010. aasta andmetel);

5. kordab, et energiatõhusust tuleb mõista kui meie energiatarbimise vähendamise kohustuse kõige jätkusuutlikumat elementi, mitte aga kui ettekäänat tarbimise suurendamiseks;
6. nõustub komisjoniga, et madalamad kütusehinnad ja majanduskasvu väljavaated võivad ohustada 20 % eesmärgi saavutamist; kutsub komisjoni ja liikmesriike üles parandama järelevalve-, tõendamis-, kontrolli- ja nõuetele vastavuse korda, et tagada püüdluste õige tase;
7. nendib, et liikmesriikidelt eeldatakse vaid 17,6 % primaarenergia säästu aastaks 2020, ja et 20 % eesmärk on ohus, kui kehtivaid ELi õigusakte ei rakendata täielikult, jõupingutusi ei suurendata ja investeerimistõkkeid ei kaotata; märgib aga, et energiatõhususe direktiivi rakendamise hinnangud saavad praeguses staadiumis pakkuda ainult osalist ülevaadet, sest direktiivi jõustumisest ja selle ülevõtmise tähtjast on möödunud suhteliselt vähe aega; nõuab tungivalt, et liikmesriigid rakendaksid direktiivi täielikult ja kiiresti; palub komisjonil esitada vajaduse korral viivitamata nõudmisi, et riiklikud kavad viidaks kooskõlla direktiivi eesmärkidega, ning kasutada kõiki õiguslikke meetmeid tagamaks, et liikmesriigid annaksid ajakohastatud ja täpset teavet;
8. tuletab meelde oma 5. veebruari 2014. aasta, 26. novembri 2014. aasta ja 15. oktoobri 2015. aasta resolutsioone, milles nõutakse muu hulgas 2030. aastaks 40 % energiatõhususe eesmärki; on arvamusel, et siduv üldine eesmärk koos individuaalsete riiklike eesmärkidega aastaks 2030 suurendab ELi sõltumatust energiaimpordist, ergutab innovatsiooni ning aitab tagada tehnoloogilise juhtpositsiooni energiatõhususe valdkonnas; on samuti arvamusel, et siduvad nõuded on äärmiselt olulised selleks, et saavutada liikmesriikide võimalikult suured püüdlused ja jõupingutused ning võimaldada piisavat paindlikkust riigi tasandil kohandatavate vahendite valikul;
9. märgib, et kohalikel omavalitsustel on direktiivi rakendamise võimaldamisel oluline roll, sest nad osalevad ulatuslikes energiasäästu meetmetes kohaliku tasandi tegevuskavade kaudu, näiteks linnapeade kliima- ja energiapakti raamistikus; leiab, et kohalikest tegevuskavadest pärinevad andmed, nagu energiatõhususe poliitika ja meetmed, mis on esitatud enam kui 5000s linnapeade kliima- ja energiapakti raamistiku jätkusuutliku energia tegevuskavas, võivad tulemuslikult toetada riikide energiatõhususe eesmärkide ühist kujundamist ja laiendamist;
10. on seisukohal, et kohaliku energiasäästu võimalusi tuleks palju rohkem kasutada, kuna kohalikud ja piirkondlikud asutused täidavad energiatõhususe edendamises ja üldises energiaalases üleminekus kesksel osa; palub komisjonil edendada linnade võrgustikke, näiteks linnapeade pakti, arukate linnade ja 100 % taastuvaid energiaallikaid kasutavate

kogukondade projektide kaudu, mis võimaldavad jagada linnade, kohalike ametiasutuste, piirkondade ja liikmesriikide vahel teadmisi ja parimaid tavaid kohaliku energiasalade ülemineku alt ülespoole planeerimise, energiatõhususe meetmete ja isetootmise kavandamise ja rakendamise ning rahalisele toetusele juurdepääsu valdkonnas;

11. peab kahetsusväärseks, et Euroopa Ülemkogu 2014. aastal seatud eesmärk parandada energiatõhusust aastaks 2030 vähemalt 27 % võrra ei ole väga ambitsioonikas, mida põhjendatakse peamiselt eelmises mõjuhinnangus sisalduva äärmiselt ebarealistliku ja kõrge diskontomääraga; tuletab meelde, et diskontomäär 17,5 % on ülemääraselt kõrge; palub komisjonil teha põhjalik kulude ja tulude analüüs, võttes arvesse energiatõhususe mitmesuguseid kasuseid, ja võtta kasutusele sotsiaalne diskontomäär kooskõlas tema enda parema õigusloome suunistega; palub komisjonil ja liikmesriikidel vaadata 2030. aastaks saavutatav 27 % energiatõhususe eesmärk Pariisi kliimamuutuste kokkuleppe valguses läbi, et saavutada eesmärk hoida üleilmne soojenemine selgelt alla 2 °C piiri ja teha jõupingutusi, et temperatuuri tõus ei ületaks 1,5 °C kooskõlas Euroopa Parlamendi poolt vastu võetud energiatõhususe eesmärgiga; palub komisjonil kehtestada siduv 40 % energiatõhususe eesmärk aastaks 2030, mis kajastab kulutasuva energiatõhususe potentsiaali taset;
12. rõhutab, et ELis tuleks veelgi edendada pikaajalist energianõudluse vähendamise strateegiat;
13. toonitab, et mõnel juhul võimaldas direktiivi paindlikkus paljudele liikmesriikidele juurdepääsu energiatõhususe meetmetele, ja usub, et paindlikkus alternatiivsete meetmete puhul on liikmesriikide jaoks ülioluline energiatõhususe programmide ja projektide elluviimisel tulevikus; nõuab, et kõrvaldataks kehtivas direktiivis, eelkõige selle artiklis 7 leiduvad lüngad, mis põhjustavad kehva edasijõudmist direktiivi eesmärkide osas, säilitades liikmesriikide jaoks piisava paindlikkuse valiku tegemisel meetmete hulgas; nendib, et Euroopa Parlamendi uuringuteenistuse uuringus artikli 7 rakendamise kohta,¹ mille aluseks on liikmesriikide teatatud arvud, jõutakse järeldusele, et näiteks sellised meetmed, mis võimaldavad liikmesriikidel eesmärgi järk-järgult kasutusele võtta, võtta varajast tegutsemist arvesse või jätta transpordi- ja HKS-i sektorid eesmärgi arvutamistest välja, on peaaegu kõikidel juhtudel moodustanud aastast üldisest energiasäästu eesmärgist vaid poole (0,75 %); nendib, et autorid on teatanud, et analüüs saab olla ainult sama hea kui esitatud andmed; nõuab kindlalt, et artikli 7 lõikes 9 osutatud alternatiivsed meetmed peavad olema paremini määratletud ja hõlpsasti kvantifitseeritavad;
14. märgib, et järkjärguline kasutuselevõtmine ja varajane tegutsemine kooskõlas artikli 7 lõikega 2 ei ole enam asjakohased; tuletab meelde, et artiklis 7 sätestatu abil tuleks saavutada rohkem kui pool direktiiviga kindlaks määratud 20 % eesmärgist;
15. juhib tähelepanu kehtiva direktiivi peamisele puudusele, mis seisneb selles, et kui direktiivi asjakohaselt ei muudeta, siis aegub enamik meetmetest aastal 2020, mis tähendab muu hulgas seda, et direktiivi peamisi sätteid, eelkõige artiklit 7, tuleks

¹ Vt Tina Fawcett ja Jan Rosenow: „The Member States’ plans and achievements towards the implementation of Article 7 of the Energy Efficiency Directive“ („Energiatõhususe direktiivi artikli 7 rakendamise seotud liikmesriikide plaanid ja saavutused“), Euroopa Parlamendi uuringuteenistuse uuring.

pikendada mitte ainult aastani 2030, vaid veelgi kauemaks, ning et käesolevat direktiivi tuleks hinnata just selles kontekstis – eesmärgid tuleb kehtestada kooskõlas arenguga (saavutatud tulemused, tehnoloogilised ja turu-uuendused jne); eeldab, et selleks on vaja pikaajalisi meetmeid; märgib ka vajadust seada sisse vahehindamine tagamaks, et eesmärgid saavutatakse aastaks 2030;

16. rõhutab, et täiendavuse (suutlikkus edendada tehnoloogiaid, mille tulemuslikkus on turu keskmisest parem) ja olulisuse (selliste tegevuste elluviimine, mida muidu ei oleks ellu viidud) arutamise meetodite suurem ühtlustamine ning energiasäästu mõõtmine ja kontrollimine võiksid aidata artiklit 7 tulemuslikumalt rakendada;
17. teeb ettepaneku muuta artikli 7 pealkirja nii, et see oleks „Energiasäästu toetuskavad“, et rõhutada, et liikmesriigid peavad aitama tarbijatel, sealhulgas VKEdel säästa energiat ja vähendada energiakulusid ning kehtestama meetmed, mis võimaldavad sellist säästu saavutada energiatõhususega seotud kohustuste süsteemide ja muude meetmete abil;
18. soovib nii artikli 7 kui ka eriti energiatõhususkohustuse süsteemide raames seada esmatähtsaks ehitussektori, eelkõige soodustades artiklis 4 sätestatud pikaajaliste riiklike strateegiate rakendamist, mis tuleks välja töötada, et kasutada ära kõiki võimalusi, mida hõlmab hoonete renoveerimisse investeerimine energiasäästu eesmärgil;
19. rõhutab, et tekkivate probleemide ja artikli 7 rakendamise ees seisvate tõkete hulgas on erilise tähtsusega asjaga seotud isikute teadmiste ja suutlikkuse puudus, aga ka lõpptarbijate madal teadlikkus kohustuslikest tõhususskeemidest ja alternatiivsetest meetmetest, samuti nende saavutamise piiratud aeg (2014–2020); nõuab seepärast, et EL investeeriks rohkem eri liikmesriikide teavitus- ja toetusprogrammide elluviimisesse;
20. rõhutab, et selliste energiatõhususe näitajate nagu energiakasutus SKP ühiku kohta puudumise tõttu on mõnedes liikmesriikides võimatu mobiliseerida elanikke ja äriühinguid realiseerima kliima- ja energiapoliitika tõhususe eesmäärke;
21. rõhutab asjaolu, et artikli 7 sätet, mille kohaselt liikmesriik võib nõuda, et osa energiatõhususe meetmetest rakendataks prioriteedina kodumajapidamistes, mis on mõjutatud kütteostuvõimetusest, või sotsiaalkorterites, on siiani kasutanud ainult kaks liikmesriiki; nõuab selle sätte tugevdamist;
22. on seisukohal, et esmajärjekorras tuleb rakendada haavatavatele ja kütteostuvõimetutele kodumajapidamistele suunatud energiatõhususe meetmeid, et tagada eelkõige nende energiakulude püsiv vähendamine;
23. teeb ettepaneku, et liikmesriikide energiatõhususe tegevuskavades, mida nõutakse praeguse direktiivi artikliga 24, võiks liikmesriikidelt nõuda, et nad seaksid eesmärgiks kasutada energiatõhususe meetmeid ära kütteostuvõimetuse riski vähendamiseks ja annaksid aru selle eesmärgi täitmise kohta;
24. usub, et olemasolevate hoonete energiatõhusa renoveerimise meede tuleb seada prioriteediks kütteostuvõimetusest kõige rohkem ohustatud elanikkonnarühmade hulgas; kutsub komisjoni üles energiatõhususe direktiivi läbivaatamise käigus seadma

eesmärgiks parandada eluruumide energiatõhusust ja kehtestama üüritavatele eluruumidele energiatõhususe miinimumstandardid;

25. märgib, et 16 liikmesriiki on otsustanud kehtestada energiatõhususkohustuse süsteemi (artikli 7 lõige 1) ja 24 liikmesriiki on erineval määral kasutanud ära alternatiivsete meetmete võimaluse ning 18 liikmesriiki eelistasid renoveerimiskvoodile alternatiivseid meetmeid (artikkel 5); kritiseerib seda, et seitse liikmesriiki ei ole kehtestanud energiaauditeid (artikkel 8);
26. rõhutab, et mõned energiatõhususe direktiivi põhielemendid (nt arukad arvestid, arukad võrgud, koostootmine ja renoveerimiskavad) nõuavad rohkem aega, ja et 2020. aasta järgne stabiilne energiatõhususe raamistik on äärmiselt tähtis, et anda investoritele, haldusasutustele ja ettevõtjatele vajalik kindlus ja õiguslik stabiilsus algatamaks projekte ja innovatsiooni, sest neil on suur potentsiaal vähendada energiatarbimist ja langetada nii hinda tarbija jaoks; nendib, et avalik nõudlus ja turg on selliste projektide puhul parim edasiviiv jõud;
27. tunnistab, et ebapiisavad hinnasignaalid on peamine nõudluse reageeringut kahjustav tegur; palub liikmesriikidel selle takistusega tegeleda ning edendada nutiarvestite ja läbipaistvate arveldusviiside kasutamist, sest see muudab tarbijate käitumise energiatarbimise ja energiatõhususse investeerimise suhtes positiivsemaks;
28. peab tervitatavaks uusi innovaatilisi ja arukaid energianõudluse ja -pakkumise tasakaalustamise, taastuvenergia parema kasutamise ja energia kõrgperioodil tarbimise vähendamise lahendusi; nõuab nende uute lahenduste puhul, eelkõige VKE sektoris teadus- ja arendustegevuse rahastamist;
29. rõhutab, et sidususe puudumine kolme kliima- ja energiaeesmärgi vahel, eelkõige nende muutuste dünaamika puudumine sellise samaväärse ümberarvestamise valdkonnas, mis võtaks arvesse tõhususe protsentuaalset suurendamist ja taastuvate energiaallikate osakaalu suurenemist CO₂-sertifikaatide ühikute arvu kohta, ei loo piisavaid stiimuleid energiatõhususe suurendamiseks ega taastuvate energiaallikate kasutamiseks;
30. rõhutab tarbijate, kodanike ja jaotusvõrguettevõtjate keskset rolli üha enam detsentraliseeritud energiamaastikul ja nende kaasatuse olulisust energiatõhususe eesmärkide saavutamisel; rõhutab seetõttu, et nende rolli tõhustamiseks tuleb teha rohkem jõupingutusi, muu hulgas lihtsustades nõudlusele reageerimist, väikesemahulist ladustamist, hoonete renoveerimist ning kaugkütte ja -jahutuse süsteeme nii individuaalsel kui ka kooperatiivsel tasandil;
31. juhib tähelepanu asjaolule, et energiatõhususe direktiiv toetab küll energiatõhusust, kuid hõlmab ka energiasäästu elemente kohustusliku energiasäästu kohustuse näol, mis on sätestatud artiklis 7; nõuab, et direktiivis keskendutaks energiatõhususe küsimustele; rõhutab, kui tähtis on, et 2030. aasta energiatõhususe eesmärk oleks kooskõlas COP21 kokkulepitud kliimaeesmärkidega, et saavutada meie kliimaeesmärgid ja vähendada sõltuvust kolmandatest riikidest; märgib, et hoonetele kulutatakse 40 % ELi energiatarbimisest ning 50 % sellest kasutatakse kütteks ja jahutuseks; rõhutab, et hoonete energiatõhususe parandamine on seetõttu CO₂-heite vähendamisel, energiajulgeoleku parandamisel, kütteostuvõimetuse vähendamisel ja majanduse edendamisel ülimalt tähtis; nõuab tungivalt, et liikmesriigid algataksid ulatuslikku

investeeringust, et parandada energiatõhusust ELi rahastamise abil, sest selle tulemuseks oleks lisaks väiksematele energiaarvetele ka arvukate töökohtade loomine ja kaasaitamine reindustrialiseerimise eesmärkide saavutamisele;

32. rõhutab, et 85 % hoone energiatarbimisest kulub küttele ja soojale veele ning et seetõttu tuleb kiirendada vanade ja ebatõhusate küttesüsteemide moderniseerimist Euroopas, et saavutada vähemalt 20 % energiatõhususe paranemine olemasolevate tehnoloogiate, sealhulgas taastuvenergiat põhinevate küttesüsteemide abil;

Konkureerivad õigusaktid takistavad keskkonnaalaseid edusamme, tekitavad bürokraatiat ja suurendavad energiakulusid

33. märgib, et energiavaldkonna aruandekohustused kui osa raamistikust on väga olulised kehtivate energiatõhususe alaste õigusaktide edusammude ja rakendamise hindamiseks; peab siiski kahetsusväärseks ülemääraste aruandekohustuste kehtestamist – sealhulgas ka ülereguleerivate liikmesriikide poolt – ettevõtetele, energiatootjatele, tarbijatele ja ametiasutustele, mis piirab kasvu ja innovatsiooni potentsiaali; toonitab, et aruandekohustust tuleb võimaluse korral alati lihtsustada, et vähendada halduskoormust ja -kulusid; kritiseerib asjaolu, et aruandekohustusest saadud andmed ei ole sageli erinevate jaotuste, meetodika ja standardite tõttu üle kogu ELi võrreldavad; palub, et komisjon vähendaks aruandekohustusega seotud halduskoormust, sealhulgas digilahenduste abil, ja kehtestaks rohkem suuniseid andmete võrreldavuse kohta, et andmeid saaks paremini hinnata; kutsub üles kohandama energianõudluse prognoose vastavalt peamiste sektorite kulutõhusale säästupotentsiaalile ning on arvamusel, et bürokraatia vähendamine kiirendab energiatõhususe meetmete rakendamist; märgib, et põhimõtte „ennekõike energiatõhusus“ kohaldamine nõuab energiaplaneerimise ja -aruandluse läbivaatamist ning poliitikasidususe parandamist, et tagada nende vastastikune tugevdamine, tunnistades, et energia säästmine on Euroopa esimene ja kõige kindlam energiaallikas; märgib, et energiatõhusus võib olla parim investeering „energiaallikasse“, mis parandab energia taskukohasust, vähendab vajadust täiendava ja kuluka pakkumispoolse taristu järele ning aitab võidelda kliimamuutuste vastu;
34. rõhutab, et energiasäästu arvutamise reeglid ja abikõlblike meetmete tõlgendused, mis on esitatud direktiivi lisades, on liiga keerulised ja et neid on seetõttu võimatu täpselt järgida; kutsub komisjoni üles tagama, et energiatõhususe direktiivi läbivaatamine annab palju lihtsama meetodi energiatõhususe arvutamiseks, ja kaaluma selliste uute delegeeritud õigusaktide esitamist, mis lihtsustaksid praeguses direktiivis sätestatud arvutusmeetodeid;
35. kutsub komisjoni üles vaatama läbi direktiivi IV lisas sätestatud elektri ümberarvestustegurid, et need kajastaksid paremini käimasolevat üleminekut elektri tootmises;
36. juhib tähelepanu sellele, et kõiki energiasäästu investeeringutega seotud riske ei saa käsitleda heitkogustega kauplemise süsteemi (HKS) raames, sest see hõlmab vaid 45 % ELi kasvuhoonegaaside heitest; osutab asjaolule, et energiatõhususe direktiiv on seotud muude energiat käsitlevate ELi õigusaktidega ning avaldab teatavat mõju CO₂-jalajäljele ja HKSile (sertifikaatide hinnad); palub komisjonil hinnata seda seotust ja tagada täiendavust; märgib, et madalad HKS-i saastekvootide hinnad on üks mitmest tegurist, mis võib vähendada stiimuleid energia säästmise alaste tööstuse

investeeringute tegemiseks;

37. rõhutab, kui tähtis on rakendada nõuetekohaselt turustabiilsusreservi, mis võiks aidata parandada energiatõhusust, tugevdades sidusust ELi HKS-i ja vähest CO₂-heidet käsitleva energiapoliitika vahel;
38. ootab tulevast moderniseerimisfondi, mille eesmärk on ajakohastada energiasüsteeme ja parandada energiatõhusust ELi väiksema sissetulekuga liikmesriikides, ning palub komisjonil esitada nõuetekohane juhtimisstruktuur, sh üksikasjad abi saavate liikmesriikide, Euroopa Investeerimispannga (EIP) ja muude asutuste rollide kohta;
39. rõhutab, et riiklike õigusaktide eri elementide vaheline vähene koordineerimine võib takistada kulutõhususe poolest optimaalseid Euroopa lahendusi ning kaotada energia säästmisest tulenevad hinnaeelised; palub liikmesriikidel ja komisjonil koostada koordineerimismeetmed energiatõhususe potentsiaali täielikuks realiseerimiseks, mille tulemusel võiks liikmesriikide koostöö olla sidusam, kuid mis ei takistaks nende suutlikkust kohandada poliitikat vastavalt nende kohalikele energiaturgudele ja hindadele, kättesaadavale tehnoloogiale ja lahendustele ning riiklikule energiaallikate jaotusele; nõuab, et HKS annaks paremini aru liikmesriikide meetmetest, mis mõjutavad saastekvootide arvu ja nende hinda;
40. rõhutab vajadust parandada avaliku sektori energiatõhusust ning nõuab energiasäästu algatuste paremat integreerimist riigihangetesse;
41. märgib, et kõik hankijad ei mõista täielikult energiatõhususe nõudeid riigihangetes; palub komisjonil esitada selgemad suunised, mis lihtsustaksid direktiivi artikli 6 järgimist, ja integreerida see paremini laiema ELi riigihanke eeskirjadesse;
42. palub komisjonil kaasata kohalikke ja piirkondlikke institutsioone, et edendada energiatõhusust piirkondlikul, kohalikul ja rohujuure tasandil;
43. juhib tähelepanu sellele, et kuigi Euroopa elektritarbimise hinnad väikese ja keskmise suurusega tööstus- ja äriklientidele ning eratarbijatele on paljudes liikmesriikides suhteliselt kõrged, saab energiatõhususse investeerimise abil suurendada Euroopa äriühingute konkurentsivõimet ja vähendada energiakulusid eratarbijate jaoks; rõhutab siiski, et kodumajapidamiste elektriarved ELis koosnevad keskmiselt ühest kolmandikust kaudsest, riigiga seotud maksust ja muudest maksudest, mis võivad juhul, kui need esitatakse arvetel fikseeritud elemendina, muuta tarbijate jaoks raskesti mõistetavaks energiasäästu kasu ja süvendavad kütteostuvõimetust; nendib, et Euroopa kliima- ja energiapoliitika rahastamiseks minevad maksud on arвете väikseim osa; ja toonitab, et kõrgete elektrihindade põhjuseks ELis on energiahindade erinevus ELi liikmesriikide ning meie peamiste konkurentide vahel maailma suurtes jagudes, mis pärsib Euroopa energiamahukate tööstusharude konkurentsivõimet; märgib, et innovatsioon suureneb ühtlasi suuremasse energiatõhususse investeerimisega, seades ELi tööstuse maailmas juhtivale positsioonile;
44. märgib, et energiatõhusus võib olla parim energia „allika“ investeering, mis parandab energia taskukohasust, vähendades vajadust täiendava ja kuluka taristu järele ning aidates tegeleda kliimamuutustega;

45. märgib, et põhimõte „ennekõike energiatõhusus“ võimaldab laiendada kulutõhusalt taastuvate energiaallikate osakaalu energiaallikate jaotuses; rõhutab, et säästukohustused peaksid käima käsikäes kestlike taastuvenergiaallikate arendamisega, ja tuleks tugevdada koostöid, et saaks toimuda tõhus üleminek vähese CO₂-heitega, vastupidavale ja arukale energiasüsteemile; on seisukohal, et tänu parandatud piirkonnaülelele jaotamisele, salvestussüsteemidele ja nõudluse juhtimisele on olemas head võimalused kogu Euroopa varustamise võimalustega tuuleenergia, hüdroenergia ja päikese jaoks optimaalsete asukohtade arendamiseks; on veendunud, et sellest tuleneb pidurdav mõju energiahinnale;
46. toonitab, et energiatõhusus on kõige kulutõhusam meede ELi CO₂-heite vähendamise kohustuste täitmiseks;

Energiavaldkonna õigusaktid peavad olema sidusamad

47. palub komisjonil järgida parema õigusloome põhimõtet, uurida paremaid vahendeid ELi energia- ja kliimamuutustealaste õigusaktide koordineerimiseks, et parandada õiguslikku tõhusust ja tulemuslikkust ning esildada meetmeid kehtivate õigusaktide täiustamiseks; palub samuti, et komisjon tugevdaks energiatõhususe algatuste hindamise terviklikku pikaajalist metoodikat, hõlmates kõik peamised välismõjud; nõuab ühiskondliku perspektiivi energiatõhususe ambitsiooni erinevate tasemete üldkulude ja hüvede modelleerimisel ja hindamisel, ja energiatõhususe käsitlemist omaette energiaallikana;
48. palub komisjoni käsitleda energiatõhusust taristu prioriteedina, tunnistades, et see täidab Rahvusvahelise Valuutafondi ja muude majandusinstituutide poolt kasutatava taristu määratluse¹, ja teha sellest kriitilise tähtsusega element ja prioriteetne kaalutus tulevaste Euroopa energiataristu investeerimisotsuste korral;
49. märgib, et energiatõhusus saab aidata suurendada energiasüsteemi vastupidavust ning seetõttu aidata kaasa üleminekule jätkusuutlikku ja turvalisse olukorda;
50. rõhutab, et toimiva energia siseturu, sh energiatõhusustoodete siseturu abil optimeeritakse energiasüsteemide kulusid, millest on kasu kõikidel tarbijatel ning mis parandab oluliselt üleeuroopalist energiatõhusust ja konkurentsivõimet; palub seetõttu liikmesriikidel rakendada täies ulatuses kolmandat energiapaketti, et tagada täielikult toimivad konkurentsivõimelised ja omavahel ühendatud energiaturud;
51. märgib, et energiamahukad tööstusharud peavad samuti oma osa andma ning et võrdsed tingimused ELis on sellega seoses väga olulised;
52. rõhutab, et energiatõhusus on osa ELi keskestest eesmärkidest ja seetõttu tuleks Euroopa riike julgustada vältima raiskamist, mille on põhjustanud tarbimine tööstus-, transpordi- ja ehitussektoris, kuna nende sektorite tarbimine moodustab kogutarbimisest suurima osa;
53. väljendab heameelt selle üle, et sertifitseerimissüsteemidel või säästukohustustel

¹ Konsultatsioonifirma E3G aruanne „Energy efficiency as infrastructure: leaping the investment gap“ („Energiatõhusus kui taristu: investeringute puudujäägi ületamine“), 3. märts 2016.

(artikkel 7) on mitmes liikmesriigis positiivne mõju; leiab, et võimalus valida võrdväärset ambitsioonikaid alternatiivseid meetmeid on aktsepteerimise oluline eeldus; märgib, kui oluline on tagada, et sertifitseeritud sääst vastaks ka tegelikule energiasäästule, mitte ei oleks pelgalt sääst paberil; rõhutab, kui oluline on energiaettevõtete osa energiatõhususe meetmete aktiivsel arendamisel; nõuab, et sertifitseerimissüsteemide ja energia säästmise meetmete väljaarvestamist ei raskendataks; palub komisjonil hinnata, kas primaarenergia säästu on võimalik võtta arvesse koostootmisjaamade abil (soojus- ja elektrienergia koostootmine);

54. juhib tähelepanu parlamendi jaoks Euroopa Parlamendi uuringuteenistuse poolt koostatud aruandele, milles leiti, et enamik kehtestatud energiatõhususkohustuse süsteeme on riigi energiatõhususe parandamisel olnud tõendatult olulised ning aidanud kulutõhusalt säästa paljudel kodumajapidamistel ja organisatsioonidel; toob esile ka aruande järelduse, et energiatõhususkohustuse süsteemid on väga kulutõhusad ning on tõendeid, et hästi kavandatud ja rakendatud energiatõhususkohustuse süsteemid võivad aidata tagada kuni 100 % artiklis 7 riigile kehtestatud säästust; soovitab seetõttu komisjonil koostada loetelu headest ja halbade tavadest ning töötada välja kriteeriumid, mis aitavad tagada hästi kavandatud ja tõhusaid energiatõhususkohustuse süsteeme;
55. nõuab, et hoolt kantaks usutavate ning tarbetu bürokraatiata säästu- ja tõhususarvestuste eest; peab võimalikuks, et energiatõhususe direktiiv toimiks selle jaoks ühtlasi raamõigusaktina; on arvamusel, et konkreetseid meetmeid ja tõhususkriteeriume võiks integreerida olemasolevatesse direktiividesse (nt hoonete direktiiv) või ka kokkuvõetud märgistamiskohustusse (energiatõhususe märgistamine, ökodisain, ringmajandus, CE-märgis);
56. on seisukohal, et ELi kliimakaitse- ja tõhususeesmärgid peavad üksteist täiendama ja et siduvad energiatõhususe nõuded on üliolulised, et saavutada liikmesriikides maksimaalne ambitsioonikus ja püüdlus, kuid samal ajal tuleb võimaldada piisavat paindlikkust meetmete ja vahendite suhtes, mida kohandatakse riiklikul tasandil;
57. nõuab muudetud energiatõhususe direktiivi vastavusseviimist ELi 2030. aasta kliimakaitse ja COP21 kokkuleppe eesmärkidega; rõhutab, et direktiivi muutmisega peab kaasnema olemasolevate meetmete jätkamine ja täiustamine ning vastuolude ja lünkade kaotamine, et tagada õiguskeskkonna prognoositavus ja võimaldada investoritel tunda end kindlalt pikemas perspektiivis;

Suurem energiatõhusus – rohkem töökohti ja suurem majanduskasv

58. peab kahetsusväärseks ELi struktuurifondide abil rahastatavaid vähemõjusaid energiatõhususe projekte (2007–2013), mida kritiseeriti kontrollikoja aruandes; palub komisjonil viia viivitamata ellu vastavad täiustused, pöörates erilist tähelepanu rahastatud projektide põhjendusele, järelevalvele ja tasuvusperioodi lühendamisele; nõuab täiustatud suuniseid ning komisjoni tugevamat järelevalvet seoses struktuurifondide ja Euroopa Strateegiliste Investeeringute Fondi parema rakendamisega koos erasektori investeeringutega elujõuliste energiatõhususe projektide jaoks, eelkõige hoonete sektoris; on seisukohal, et struktuurifondidest ja Euroopa Strateegiliste Investeeringute Fondist rahastatavad energiatõhususe projektid peaksid olema suunatud tarbijatele, kes on energiakulude suhtes tundlikumad, nagu tööstus,

mille puhul esineb süsinikdioksiidi lekke oht, VKEd ja kütteostuvõimetuse ohus olevad kodumajapidamised; peab esmatähtsaks töötada välja rahastamis- ja muud vahendid ning innovaatilised mudelid avaliku sektori vahendite kasutuselevõtuks ja erasektoripoolse rahastamise võimendamiseks kohalikul, riiklikul, piirkondlikul ja Euroopa tasandil, et toetada investeringuid niisugustes keskse tähtsusega energiatõhususe sektorites nagu hoonete renoveerimine, pöörates erilist tähelepanu haavatavatele rühmadele ja samuti nõuetekohast tähelepanu pikaajaliste investeringute eripärale;

59. palub liikmesriikidel edendada investeringuid ehitussektorisse, sh teha rohkem pingutusi halva soojusisolatsiooniga hoonete põhjaliku renoveerimise stimuleerimiseks ELis;
60. rõhutab, et kui liikmesriigid kehtestavad maksupõhise energiatõhususe süsteemi, peaks miinimummäär olema suunatud kodumajapidamistele, mida mõjutab kütteostuvõimeetus; rõhutab samuti, et liikmesriigid peaksid näitama, kuidas aitab maksudest rahastatav energiatõhususe süsteem kaasa praeguste kõige halvemas olukorras olevate elamute parandamisele;
61. rõhutab laenude, tagatiste ja omakapitali vormis esinevate Euroopa rahastamisvahendite tähtsust energiatõhususe projektide erarahastamise võimendamisel; toonitab siiski, et sotsiaalvaldkonnas on vaja projekte rahastada toetuste kaudu;
62. rõhutab, et EL peaks seadma endale kaugeleulatuva energiasäästu eesmärgi ja soodustama innovatsiooni seoses energiatõhususe investeringutega, kuna need investeringud on tulusad ja tasuvad ennast ära üsna kiiresti;
63. palub liikmesriikidel lisada energiatõhususkohustuste süsteemi säte, et väikese sissetulekuga tarbijate heaks peab olema ette nähtud teatav miinimumprotsent meetmeid;
64. märgib, et energiatõhususe projektid on sageli väikesemahulised ning et need tuleb ühendada suuremateks pakettideks; kutsub seetõttu komisjoni, Euroopa Investeerimispanka ja liikmesriike üles tegema investeerimise soodustamiseks kättesaadavaks rohkem tehnilist abi ja projektide väljatöötamise abi;
65. on seisukohal, et vaja on hoonete energiatõhususe pikaajalist strateegiat ja tuleb edendada hoonete energiatõhusat renoveerimist, et mitte piirduda hoonesektoris lihtsate ja odavate meetmetega;
66. nõuab liikmesriikide vahel paremat koordineerimist ning parimate tavade ja mõttevahetust, mis on seotud säästmiskohustuste ning hoone- ja renoveerimiskavadega (artiklid 4, 5, 6 ja 7) eesmärgiga rakendada kiiremini ennast tõestanud vahendeid (maksusoodustused, toetusprogrammid, näidislepingud ja investeerimine sotsiaaleluasemetesse); on arvamusel, et artiklit 5 tuleks laiendada, hõlmamaks võimaluse korral kõik avaliku sektori asutused; nõuab komisjoni suuniseid tulevaste riiklike kavade kohta, et tagada läbipaistvus ja võrreldavus; tunneb heameelt komisjoni tehnilise toetuse üle energiatõhususe direktiivi rakendamiseks; nõuab siduvaid vorme tulevaste riiklike kavade jaoks, et tagada läbipaistvus ja võrreldavus; kutsub liikmesriike üles kaaluma uuenduslikke turupõhiseid toetuskavu;

67. märgib, et kõige vähem on edu saavutatud elamusektoris, ja palub seetõttu liikmesriikidel kasutada energiateenuste ettevõtteid ja energiatõhususe lepinguid, et rakendada maksuskeeme ja laenuprogramme, mis aitaksid suurendada olemasolevate hoonete madalat renoveerimismäära Euroopas, ning hüvitada selliseid energiatõhususe meetmeid nagu energiatõhusa kütte ja jahutuse kasutuselevõtmine;
68. kutsub komisjoni üles ergutama liikmesriike võtma vastu ja parandama hoonete energiatõhususe kontrolli-, mõõtmis- ja juhtimislahendusi, et märkimisväärselt suurendada ELi hoonestuse energiatõhusust;
69. nõuab, et artiklis 4 sätestatud liikmesriikide renoveerimise tegevuskavades määrataks kindlaks, kuidas nad saavutavad eesmärgid, mis on ette nähtud tegevuskavade järgmiseks etapiks (2017. aasta aprilliks) seoses hoonete renoveerimisega energia säästmiseks; selle põhjal koostada kogu ELi hõlmav liginullenergiahoonete nägemus 2050. aastaks;
70. on arvamusel, et avaliku sektori hoonete eeskju laiendamine kõigi avaliku halduse tasanditele, mitte ainult keskvalitsusele, võimaldab kasutada täielikult ära hoonete kulutõhususe potentsiaali, sest see on osutunud parimate võimalustega sektoriks mitte ainult energia säästmise seisukohast, vaid ka seetõttu, et see loob muid üldisemaid kasutegureid, sealhulgas suurema mugavuse ja heaolu; on sellega seoses arvamusel, et liikmesriikidelt tuleks nõuda, et nad kehtestaksid ühiste pingutuste sisemehhanismi 3 % renoveerimise eesmärgi saavutamiseks avaliku halduse eri tasanditel, ning et säilitataks paindlikkus valida lõigete 1 ja 2 alternatiivina muid meetmeid, mille mõju tuleks kvantifitseerida;
71. kutsub komisjoni üles ergutama liikmesriike tegema rohkem selleks, et renoveerida mitteeluruume, kasutamaks ära nende lühiajalise tasuvuse potentsiaali;
72. teeb ettepaneku anda direktiivi artiklile 4 uus pealkiri: „Kogu riigi hoonete põhjaliku renoveerimise, sealhulgas investeringute kasutamise pikaajalised strateegiad“;
73. palub eraldada vajalikud vahendid seadmete paigaldajate koolitamiseks, et tagada kvaliteetsed renoveerimistööd;
74. nõuab komisjonilt strateegilist lähenemist, et uued tehnoloogiaarendused (muu hulgas külmutusvahendite, valgustuse, isolatsiooni, termostaatide, mõõtmiste, klaasimise jpm valdkonnas) tuntumaks teha;
75. palub komisjonil ja liikmesriikidel seada direktiivi artikkel 4 esmatähtsale kohale strateegiate teise versiooni väljatöötamisel, mis peab valmima 2017. aastal ja põhinema sidusrühmade nõuetekohasel kaasamisel, järgima kohustuslikke vorme ning sisaldama viie aasta vahe-eesmärke ja rakenduskavasid, et saavutada 2050. aastaks ELi tasandil liginullenergiahoonete eesmärk, sest see on vajalik COP21 eesmärkide saavutamiseks;
76. peab ettevõtjate energiaauditeid ennast tõestanud energiatõhususe suurendamise vahendiks ja rõhutab nende kasu konkurentsivõime jaoks; nõuab direktiivis sätestatud kriteeriumite ühetaolist määratlemist ja jõustamist (VKEd e määratlus, auditid, topeltsertifitseerimise vältimine piiriüleste äristruktuuride puhul) ning ühetaolise lähenemisviisi loomist artikli 8 lõikes 4 osutatud vähese tähtsusega künnise suhtes;

nõuab kõnealuse artikli kohaldamisala laiendamist, et hõlmata kõik suure energiatarbimisega äriühingud; nõuab hindamist, et parandada energiaauditi süsteemide tõhusust; nõuab, et kulutasuvate energiaauditite soovitude rakendamine koos kavandatava hooldusega muudetakse kohustuslikuks kooskõlas äriühingute eesmärkidega;

77. teeb ettepaneku vaadata läbi direktiivi artikli 2 punktis 26 toodud VKE määratlus, et see osutaks üksnes töötajate arvule ja aastakäibele, nii et ka neid ettevõtteid, mis 25 % ulatuses või üle selle on avaliku sektori asutuse kontrolli all, võiks lugeda VKEdeks;
78. väljendab heameelt asjaolu üle, et komisjon tegeleb energiatarbimise direktiivi artiklite 9–11 rakendamise alaste suuniste väljatöötamisega, et aidata tarbijatel paremini kontrollida energiatarbimist; peab tehnilist teostatavust ja nutiarvestite kasutuselevõttu – arvestades kulutõhusust ja kulutuste läbipaistvust – energia säästmise oluliseks eelduseks; on seisukohal, et järjepidevuse tagamiseks tuleks kõik olemasolevad sätted, mis on seotud arvestite ja arvetega, koondada ühte kohta;
79. juhib tähelepanu asjaolule, et tarbijate elektriarved on endiselt ebaselged ja ebaõiged; soovib parandada arvete läbipaistvust ja selgust ELi tasandil arvetele rangete nõuete kehtestamise kaudu, nii et tarbijatele oleks oluline teave kättesaadav võrreldavas vormis, et nad saaksid oma tarbimisharjumusi kohendada; rõhutab, et tarbijate eelistused ja neile kättesaadavad vahendid on mitmekesised ning seetõttu peaks lähenemisviisi teabe suhtes kujundama riigisiseste tarbijauuringute kaudu;
80. on veendunud, et sõltumatu ja usaldusväärse teabe kättesaadavus ning nõuanded sobivate energiatarbimise meetmete ja rahastamissüsteemide kohta on olulised eelkõige kodumajapidamiste, aga ka piirkondlike ja kohalike ametiasutuste jaoks, et nad saaksid teha teadlikke energiasalaseid otsuseid ja juhtida paremini oma energiatarbimist, sealhulgas nutiarvestite ning kütteks ja jahutuseks tarbitud energia eraldi mõõtmise kaudu;
81. nõuab energiatarbimise tagajatele rangeid kvaliteeditagamise standardeid, riiklikke koolitusprogramme ja ühtseid lihtsustatud riiklikke sertifitseerimissüsteeme, mida toetaksid järjepidevad ja kergesti kättesaadavad nõustamis- ja õiguskaitseraamistikud; toonitab, et selle ettepaneku eesmärk on kõrvaldada osa mitterahalisi tõkkeid, mis takistavad tarbijatel energiatarbimise toodete ja teenuste kasutuselevõtmist, näiteks võimaldades kindlaks teha usaldusväärseid kauplejaid;
82. ootab edasisi energiasäästmisalaseid investeeringuid, mis tulenevad suure tõhususega koostootmise nõuete täitmisest vastavalt artiklile 14;
83. rõhutab, et kui liikmesriigid kehtestaksid maksupõhise energiatarbimise kava (artikkel 20), peaks selles seadma esmatähtsale kohale kodumajapidamised, mida mõjutab kütteostuvõimetus; nõuab kindlalt, et läbivaadatud energiatarbimise direktiiviga tuleks luua liikmesriikidele pikaajaline stabiilne poliitikaraamistik, et tagada energiatarbimise investeeringute jätkusuutlik suurenemine, eriti kohalikul tasandil; nõuab, et EL ja Euroopa Investeerimispank suurendaksid oma suutlikkuse suurendamise ja tehnilise abi püüdlusi, et arendada toetuskõlblikke energiatarbimise projekte, mis tõmbavad turult ligi erainvesteeringuid; nõuab, et ELi rahastamisprogrammides (nt struktuurifondides, Junckeri investeerimiskavas, Euroopa Investeerimispanka Euroopa kohaliku energiaabi

fondis) suurendataks energiatõhususe alase suutlikkuse suurendamiseks ja tehnilise abi andmiseks eraldatud vahendite osakaalu;

84. peab kahetsusväärseks arukatesse elektrijaotusvõrkudesse tehtavate avaliku ja erasektori investeeringute madalat taset; kutsub komisjoni üles tugevdama direktiivi artikli 15 jõustamist, et edendada selliste võrkude arengut;
85. nõuab, et kehtestataks kohustus hinnata riiklikul tasandil kohalike ametiasutuste kaudu või nendega koos rakendatud energiatõhususe programmide kulutõhusust ning järgida seda lähenemisviisi, kui sellega kaasnevad tõhusus ja kulude kokkuhoid tarbijatele;
86. väljendab muret suureneva reostuse pärast, mida põhjustavad teatavad elumajades kasutatavad kütteseadmed, mis töötavad tahkel biomassil ning paiskavad õhku suurel hulgal peentolmu, lämmastikoksiide, süsinikmonooksiidi ja dioksiine, mis kahjustavad suurel määral õhukvaliteeti ja on seetõttu kahjulikud inimeste tervisele; nõuab seepärast tungivalt, et liikmesriigid rakendaksid tõhusaid ja keskkonnasõbralikke lahendusi;
87. rõhutab tungivat vajadust võtta kasutusele terviklikum käsitlus kogu transpordisüsteemi energiatõhususe parandamise suhtes ja mitte loota ainult sõidukite või jõuseadmete tehnoloogilisele arendamisele; nõuab tungivalt, et komisjon ja liikmesriigid teeksid jõulisi samme uute meetmete võtmiseks, mis soodustaksid ühelt transpordiliigilt teisele üleminekut kõige energiatõhusamate viiside suunas, ning võtaksid täielikult kasutusele arukad transpordisüsteemid, et veelgi parandada sõidukite ja taristu, aga ka logistika, lennunduse ja meretranspordi olemasoleva võimsuse tõhusust ja kasutusmäära;
88. tuletab meelde, et energiatõhusust on võimalik saavutada CO₂ standardite kehtestamise abil ja kasutajate teavitamisega nende sõidukite kütusekulust; palub komisjonil esitada ettepanekud kasutajate teavitamise kohta uute veoautode ja busside kütusekulust ning kehtestada nende CO₂-heitele piirangud;
89. peab kahetsusväärseks, et transpordi osa energiasäästus on nii väike, kõigest 3 % säästust kõikide sektorite lõikes, seda hoolimata asjaolust, et ajavahemikul 2005–2013 toimus majanduskriisi tõttu reisijateveo stabiliseerumine ja kaubaveo vähenemine; palub liikmesriikidel suurendada transpordisektorile suunatud meetmete arvu;
90. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile ning liikmesriikidele.

SELETUSKIRI

ELis on kasvuhoonegaaside heitkogused ajavahemikul 1990–2014 vähenenud 23 %. Samal ajal on ELi SKP suurenenud 46 %. Ettevõtjad ja kodanikud loovad aina väiksema kliimale avalduva mõjuga rohkem majanduskasvu ning loovad sel teel töökohti ja maksutululu.

Euroopa Liit on edukalt teel järgmiste 2020. aastaks seatud eesmärkide – 20 % vähem CO₂-heidet, taastuvate energiakandjate osakaalu suurendamine 20 %-ni energia kogutarbimisest ja 20 % suurem energiatõhusus – saavutamise suunas. See on suuresti toimunud tänu edukale HKS-i süsteemile. See ei loo mitte üksnes stiimuleid vähemale heitele, vaid ajendab ka investeerima energiatõhususse tehnoloogiasse. Kindlasti on see, et eesmärgid saavutati, mõnes riigis osaliselt seletatav majandus- ja rahanduskriisiga.

Muretseda panevad energiavaldkonna aruandebürokraatia ja energia kõrge hinnatase keskmise suurusega äritarbijatele ja eramajapidamistele. Kulused vähendava mõju, mis tuleneb energia säästmisest, kulutavad ära riiklikud erimaksud ning keeruline aruandlus. Üks selle põhjuseid on vahetevahel omavahel osaliselt konkureerivad ELi kliimakaitset käsitlevad õigusaktid (otsene ja kaudne mõju HKS-i saastekvoodihinnale), energiatõhususega seotud õigusaktide keerukus (energiatõhususe direktiiv, energiatõhususe märgistamine, ökodisain, HKS, tulevikus ringmajandus) ja ka liikmesriikide energiapoliitiline individualism (tootmisvõimsuse turud, taastuvate energiakandjate hüvitussüsteemid, söest loobumine), mis kõik mõjutab suurel määral Euroopa poliitikat. Komisjoni kutsutakse seetõttu üles tegema täiendavaid jõupingutusi sidusa kliima- ja energiapoliitika ning üleeuroopalise elektrituru kujundamise nimel.

Suur tähtsus on ka energiatõhususe direktiivi rakendamisel. Seoses sellega tuleb kõigepealt märkida, et Euroopa Liit saavutab oma tõhususeesmärgi 20 % 2020. aastaks ka siis, kui enamik liikmesriike ei rakendaks direktiivi täielikult. See näitab turu tugevust. Kui ettevõtjatel ja kodanikel kujuneb omahuvi tõhususe ja säästmise vastu, ei pea Euroopa Liit tegelema reguleerimisega. Samal ajal annab direktiiv siiski olulisi edasisi innovatiivseid impulsse liikmesriikide kohustus- ja stiimulisüsteemide jaoks. Enne tulemuste ootamist tuleb alles äsjasele direktiivile ja rakendamise eest vastutavatele liikmesriikidele aega anda. Samal ajal tuleks läbivaatamist kasutada selleks, et säästmisega seotud ELi õigusakte sidusamalt kujundada ja olulistest punktides ka kokku võtta. Käesolevas raportis esitatakse selleks mõned lähtepunktid.

27.4.2016

KESKKONNA-, RAHVATERVISE JA TOIDUOHUTUSE KOMISJONI ARVAMUS

tööstuse, teadusuuringute ja energeetikakomisjonile

energiatõhususe direktiivi (2012/27/EL) rakendamise aruande kohta
(2015/2232(INI))

Arvamuse koostaja: Peter Liese

ETTEPANEKUD

Keskkonna-, rahvatervise ja toiduohutuse komisjon palub vastutaval tööstuse, teadusuuringute ja energeetikakomisjonil lisada oma resolutsiooni ettepanekusse järgmised ettepanekud:

- A. arvestades, et pärast COP21 õnnestunud kokkulepet Pariisis on EL rohkem kui kunagi varem kohustatud täitma oma kliimaeesmärke ning et energiatõhusus on üks kõige kulutõhusamaid CO₂ vähendamise saavutamise viise;
- B. arvestades, et EL kulutas 2014. aastal energia impordile 358 miljardit eurot aastas, mis on peaaegu 1 miljard eurot päevas¹ ehk rohkem kui on Kreeka kogu puudujääk (317 miljardit eurot)² ja peaaegu sama palju kui Saksamaa autotööstuse 2014. aasta kogukäive (367,9 miljardit eurot)³;
1. rõhutab, et energiatõhususe parandamine on meie kliimaeesmärkide saavutamisel vastavalt COP21-l vastu võetud Pariisi kokkuleppes kinnitatud eesmärkidele ja energiaimpordist sõltuvuse vähendamisel keskse tähtsusega;
2. rõhutab, et see on ülimalt tähtis, et alustada võimalikult kiiret üleminekut jätkusuutlikumale, taastuvatel energiaallikatel põhinevale ja fossiilkütustest eemalduvale energiasüsteemile;
3. tuletab meelde, et see on äärmiselt oluline ka töökohtade loomise ja säästva arengu jaoks – eelkõige VKEdes ja tööstuses – ja tootlikkuse suurendamisel ning mugavuse ja tervise

¹ Allikas: Euroopa Komisjon

² Eurostat 2015: Bereitstellung der Daten zu Defizit und Schuldenstand 2014 - erste Meldung.
<http://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/6796753/2-21042015-AP-DE.pdf/28a7cf93-61e6-4a81-85c7-1a168866e3ba>

³ Statistika (2016): Umsatz der Automobilindustrie in Deutschland in den Jahren 2005 bis 2014 (in Milliarden Euro). <http://de.statista.com/statistik/daten/studie/160479/umfrage/umsatz-der-deutschen-automobilindustrie/>

edendamisel;

4. väljendab muret komisjoni 23. juuli 2014. aasta teatises parlamendile ja nõukogule esitatud hinnangu pärast, et praeguse tempo juures ei saavutata ELi 20 % energiasäästu eesmärki 2020. aastaks ja tegelik määr jääb 1–2 % madalamaks; palub komisjonil ergutada liikmesriike tegema lisapingutusi ja võtma meetmeid, et tagada selle Euroopa eesmärgi saavutamine;
5. väljendab muret kõigi komisjoni aruandes esile toodud valdkondade pärast, milles ollakse veel kaugel 2020. aasta energiatõhususe eesmärgi saavutamisest; palub komisjonil ja liikmesriikidel seepärast võtta otsustavaid meetmeid seoses hoonete, transpordi, teenuste ja energiatootmisega, et tagada ELis suurem jõukus ja keskkonnasõbralikud töökohad; märgib, et sellised meetmed peaksid olema kooskõlas üleminekuga ringmajandusele;
6. on jätkuvalt seisukohal, et Pariisi kokkuleppega (COP21) peaksid kaasnema riiklikud heitekavad, mis sisaldavad üheselt mõistetavaid ja kontrollitavaid heite ja energiaga seotud kohustusi, millega tagatakse pingutuste tegemine selleks, et ülemaailmne soojenemine ei ületaks 2 kraadi;
7. märgib, et era- ja avaliku sektori hoonete osa ELi lõplikust energiatarbimisest on 40 % ja need tekitavad 36 % CO₂-heitest ning et 50 % lõplikust energiatarbimisest kasutatakse kütmiseks ja jahutamiseks; on seetõttu arvamusel, et hoonete energiatõhususe parandamine on CO₂-heite vähendamisel ja energiapuuduse suurendamisel, kuid ka kütteostuvõimetusele lõpu tegemisel ja tervise parandamisel esmase tähtsusega;
8. palub liikmesriikidel edendada investeeringuid ehitussektorisse, sh teha rohkem pingutusi halva soojusisolatsiooniga hoonete põhjaliku renoveerimise stimuleerimiseks ELis;
9. teeb ettepaneku sõnastada energiatõhususe direktiivi artikkel 4 ümber nii, et selles osutataks pikaajalistele strateegiatele kogu riigi hoonete renoveerimise kohta, sealhulgas investeeringute kasutamise kohta;
10. palub komisjonil ja liikmesriikidel seada direktiivi artikkel 4 esmatähtsale kohale strateegiate teise versiooni väljatöötamisel, mis peab valmima 2017. aastal ja põhinema sidusrühmade nõuetekohasele kaasamisele, vastama kohustuslikele vormidele, sisaldama viie aasta vahe-eesmärke ja rakenduskavasid, et saavutada 2050. aastaks ELi tasandil liginullenergiahoonete eesmärk, sest see on vajalik COP21 eesmärkide saavutamiseks;
11. nõuab direktiivi artikli 5 laiendamist kõigile avaliku halduse tasanditele; on seisukohal, et liikmesriikidelt tuleks sellega seoses nõuda, et nad kehtestaksid riiklikud ühiste pingutuste mehhanismid 3 % eesmärgi saavutamiseks ning et säilitataks paindlikkus valida lõigete 1 ja 2 alternatiivina muid mehhanisme;
12. märgib, et kõige vähem on edu saavutatud elamusektoris, ja palub seetõttu liikmesriikidel kasutada energiateenuste ettevõtteid ja energiatõhususe lepinguid, et rakendada maksuskeeme ja laenuprogramme, mis aitaksid suurendada olemasolevate hoonete madalat renoveerimismäära Euroopas, ning hüvitada selliseid energiatõhususe meetmeid nagu energiatõhusa kütte ja jahutuse kasutuselevõtmine;
13. usub, et olemasolevate hoonete energiatõhusa renoveerimise meede tuleb seada

prioriteediks kütteostuvõimetusest kõige rohkem ohustatud elanikkonnarühmade hulgas; kutsub komisjoni üles energiatõhususe direktiivi uuesti läbivaatamise käigus seadma eesmärgiks parandada elamute energiatõhusust ja kehtestama üüritavatele eluruumidele energiatõhususe miinimumstandardid;

14. rõhutab, et ELi ühised jõupingutused aitavad luua energiat säästa aitavate kaupade ja teenuste ühisturu, mis muudab kõigi tarbijate jaoks hinnad madalamaks ja energiateenused taskukohasemaks, eelkõige haavatavatele inimestele, loob tööstusharu jaoks võrdsemad tingimused ning suurendab konkurentsivõimet ja avab uusi võimalusi;
15. märgib, et energiamahukad tööstusharud peavad samuti oma osa andma ning et võrdsed tingimused ELis on sellega seoses väga olulised;
16. rõhutab asjaolu, et rohkem kui pool investeeringutest, mida on vaja ELi energiasüsteemi dekarboniseerimiseks 2050. aastaks, tuleb suunata energiatõhususse; rõhutab, et see käsitlus tagab, et fossiilkütustel põhinev energiatootmine väheneb mahuni, mis vastab tulevase nõudluse rahuldamisele, ja välditakse tühiinvesteeringuid; nõuab, et energiatõhusust käsitletaks taristuinvesteeringute prioriteedina, et võimaldada selle rakendamist osana laiemast ELi ja riiklikest taristuplaneerimise ja -rahastamise protsessidest;
17. rõhutab, et energiatõhususe direktiiv on liikmesriikides käivitanud mitmeid positiivseid muutusi, kuid selle puudulik rakendamine takistab direktiivi kogu potentsiaali ärakasutamist; väljendab heameelt komisjoni suurema tehnilise toetuse üle, mille eesmärk on tagada õige ja kiire rakendamine;
18. toonitab siiski vajadust komisjoni poolse parema juhendamise järele, et aidata liikmesriikidel rakendada direktiivi tulemuslikumalt ja anda aru edusammudest;
19. palub komisjonil esitada vajaduse korral koheselt põhjendatud nõudmised, et riiklikud kavad viidaks kooskõlla direktiivi eesmärkidega, ning kasutada kõiki õiguslikke meetmeid tagamaks, et liikmesriigid annaksid ajakohastatud ja täpset teavet;
20. palub komisjonil edendada parimate tavade vahetust liikmesriikide vahel, et kiirendada eesmärkide saavutamist ning uuenduslike toodete ja teenuste levimist, ning edendada energiatõhususe riikidevahelist lähenemist;
21. märgib, et need liikmesriigid, kes on 2020. aastaks saavutatavast 20 % eesmärgist veel suhteliselt kaugel, vajavad komisjonilt juhiseid, et töötada viivitamata välja riiklik poliitika ning energia- ja ressursitõhususe erimeetmed; nõuab seetõttu liikmesriikidelt tungivalt stabiilse stiimulite süsteemi rakendamist ja säilitamist, et soodustada usaldusväärseid investeeringu- ja rahastamisvooge, pöörates erilist tähelepanu hoonete energiatõhususele;
22. juhib tähelepanu kehtiva direktiivi peamisele puudusele, mis seisneb selles, et kui direktiivi asjakohaselt ei muudeta, siis aegub enamik meetmetest aastal 2020, mis tähendab muu hulgas seda, et direktiivi peamisi sätteid, eelkõige artiklit 7, tuleks pikendada mitte ainult aastani 2030, vaid veelgi kauemaks, ning et käesolevat direktiivi tuleks hinnata just selles kontekstis – eesmärgid tuleb kehtestada kooskõlas arenguga (saavutatud tulemused, tehnoloogilised ja turu-uuendused jne); eeldab, et selleks on vaja

pikaajalisi meetmeid; märgib ka vajadust seada sisse vahehindamine tagamaks, et eesmärgid saavutatakse aastaks 2030;

23. peab kahetsusväärseks, et Euroopa Ülemkogu kinnitas 2014. aastal vähenõudliku eesmärgi parandada 2030. aastaks energiatõhusust vähemalt 27 %, samas kui Euroopa Parlament on kinnitanud siduva eesmärgi 40 %, mis tuleb saavutada riiklike eesmärkide rakendamise kaudu; märgib, et 27 %st eesmärki põhjendatakse on peamiselt ebarealistlikult kõrge diskontomääruga, mis saadi eelneva mõjuhindamise põhjal; tuletab meelde, et 17,5 %ne diskontomäär on kõrgem kui Iraaki suunatud energiaalaste investeeringute diskontomäär (15 %); palub komisjonil teha põhjalik kulude ja tulude analüüs ja võtta kasutusele sotsiaalne diskontomäär kooskõlas tema enda parema õigusloome suunistega¹;
24. palub komisjonil ja liikmesriikidel vaadata 2030. aastaks saavutatav 27 %ne energiatõhususe eesmärk Pariisi kliimamuutuste kokkuleppe valguses läbi ning palub komisjonil esitada 2030. aasta eesmärk, mis peegeldab kulutasuva energiatõhususe potentsiaali taset ja mida oleks võimalik saavutada, kui on kõrvaldatud turutõrked ja puudused, tunnistades samas energiasäästu omaette energiaallikana kohtlemise sotsiaalset väärtust;
25. tuletab meelde Euroopa Parlamendi 5. veebruari 2014. aasta resolutsioonis tehtud üleskutset, mida korrati 26. novembri 2014. aasta ja 14. oktoobri 2015. aasta resolutsioonis, nimelt seada aastaks 2030 kolm siduvat kliima- ja energiaalast eesmärki, eelkõige 40 %ne energiatõhususe eesmärk; palub komisjonil ja liikmesriikidel vaadata 2030. aastaks saavutatav 27 %ne energiatõhususe eesmärk läbi ja seada siduv 40 %ne tõhususe eesmärk ning lisaks seada energiatõhususe eesmärgid aastani 2050 vastavalt Pariisi kokkuleppes võetud tõsistele kohustustele hoida ülemaailmne temperatuuri tõus alla 1,5 °C; rõhutab, et ELi energiatõhususe eesmärgid pärast 2020. aastat peaksid olema siduvad ja neid tuleks rakendada individuaalsete riiklike eesmärkide kaudu; nõuab tungivalt, et komisjon annaks hinnangu mitmele 2030. aasta energiatõhususe stsenaariumile, sh 40 % tasemele;
26. rõhutab, et 2030. aasta energiatõhususe eesmärkide saavutamiseks peaks EL edendama mitmekesisemate vahendite ja andmete kasutuselevõttu, nagu energiaaudit ja juhtimissüsteemid, tulemuslikkuse statistika ja näitajad, geograafilised hooneregistrid koos teabega hoonete energiatarbimise kohta, energiatõhususe lepingud, tänapäevased rahastamisvahendid ja kutseõppe kavad;
27. rõhutab, et kõrge diskontomäär kajastab ebarealistlikku eeldust, et kulutasuvad investeeringud energiatõhususse jäävad eri takistuste tõttu toimumata, samas kui komisjon on neid takistusi eelkõige üle hinnanud ning just poliitilised jõud on need, mille ülesanne on kõrvaldada selliste end aja jooksul äratasuvate investeeringute ees seisvad takistused;
28. märgib ka, et praegune kõrge diskontomäär eeldab, et energiatõhusus saavutatakse üksnes

¹ Parema õigusloome suunised SWD(2015)0111, vahend nr 54: „Sotsiaalne diskontomäär on määr, mida kasutatakse mõjuhindangutes kõige rohkem, kuna nendes vaadeldakse kulusid ja tulusid koos ühiskonna kui terviku seisukohast (mitte aga üheainsa sidusrühma seisukohast). Soovituslik sotsiaalne diskontomäär on 4 % ... Üldiselt ei ole kohane kasutada alternatiivseid sotsiaalseid diskontomäärasid, sest 4 %se määra järjepidev kasutamine mõjuhindangutes ja hindamisel tagab sidususe ja võrreldavuse.“

üksikute meetmete kaudu, jättes tähelepanuta asjaolu, et avaliku sektori asutuste roll on energiatõhususe parandamise soodustamisel otsustava tähtsusega, eelkõige hoonete puhul;

29. tunnistab, et ebapiisavad hinnasignaalid on peamine nõudluse reageeringut kahjustav tegur; palub liikmesriikidel selle takistusega tegeleda ning edendada arukate arvestite ja läbipaistvate arveldusviiside kasutamist, sest see muudab tarbijate käitumise energiatarbimise ja energiatõhususse investeerimise suhtes positiivsemaks;
30. tuletab meelde energialiidu raamstrateegias toodud järeldust, et energiatõhusus on iseenesest juba energiaallikas; on seepärast seisukohal, et kõrge diskontomäär kahjustab ELi enda energiavarustust ja energiasõltumatust;
31. peab tervitatavaks uusi innovaatilisi ja arukaid energianõudluse ja -pakkumise tasakaalustamise, taastuvenergia parema kasutamise ja energia kõrgperioodil tarbimise vähendamise lahendusi; nõuab nendele uutele lahendustele, eelkõige VKE sektorile teadus- ja arendustegevuse rahastamist;
32. rõhutab laenude, tagatiste ja omakapitali vormis esinevate Euroopa rahastamisvahendite tähtsust energiatõhususe projektide erarahastamise võimendamisel; toonitab siiski, et sotsiaalvaldkonnas on vaja projekte rahastada toetuste kaudu;
33. nõustub komisjoniga, et madalamad kütusehinnad koos majanduskasvu väljavaadetega võivad ohustada 20 % eesmärgi saavutamist veelgi; kutsub komisjoni ja liikmesriike üles parandama järelevalve-, tõendamis-, kontrolli- ja nõuetele vastavuse korda, et tagada püüdluste õige tase;
34. rõhutab, kui oluline on kõrvaldada praeguses direktiivis, eelkõige selle artiklis 7 leiduvad lüngad, säilitades samas liikmesriikide jaoks paindlikkuse olemasolevate meetmete hulgas valiku tegemisel; rõhutab sellega seoses võimalust valida alternatiivsed meetmed, mis ei kahjusta iga-aastaste energiasäästu eesmärkide saavutamist;
35. nõuab artikli 7 muutmist nii, et iga-aastase 1,5 % se energiasäästu nõude täitmise mahtu oleks võimalik objektiivselt hinnata ja selle saavutamist kontrollida;
36. märgib eelkõige, et järkjärguline kasutuselevõtmine ja varajane tegutsemine kooskõlas artikli 7 lõikega 2 ei ole enam asjakohased ja 25 % ne paindlikkuskrITERIUM on vähendanud energiasäästu nõude – s.o 1,5 % aastas – tõhusust; nõuab tungivalt, et artikli 7 lõikes 9 sätestatud alternatiivsed meetmed määratletaks rangelt ja neid peab olema lihtne kvantifitseerida; tuletab meelde, et artikli 7 eesmärk on saavutada rohkem kui pool direktiiviga kindlaks määratud 20 % eesmärgist;
37. tunneb heameelt, et artiklis 8 sätestatud energiaauditid ja energiajuhtimissüsteemid aitavad tõsta ELi ettevõtjate konkurentsivõimet; nõuab, et kulutasuvate energiaauditite soovituste rakendamine koos kavandatava hooldusega muudetakse kohustuslikuks, tagades vajaduse korral lisastiimulid; palub komisjonil ja liikmesriikidel tagada artikli 8 nõuete kiire ülevõtmine ja rakendamine ning see, et artikli 8 kohaldamist laiendatakse kõigile suure energiatarbimisega ettevõtetele;
38. rõhutab, kui oluline on teostada energiaauditid enne energiatõhususe kavade väljatöötamist, mis põhinevad energiatarbimise vähendamisel ja on üks viis

kütteostuvõimetusega võitlemiseks;

39. rõhutab vajadust parandada avaliku sektori energiatõhusust ning nõuab energiasäästu algatuste paremat integreerimist riigihangetesse;
40. märgib, et kõik hankijad ei mõista täielikult energiatõhususe nõudeid riigihangetes; palub komisjonil esitada selgemad suunised, mis lihtsustaksid direktiivi artikli 6 järgimist, ja integreerida see paremini laiematesse ELi riigihanke eeskirjadesse;
41. kordab, et energiatõhusust tuleb mõista kui meie energiatarbimise vähendamise kohustuse kõige jätkusuutlikumat elementi, mitte aga kui ettekäänat tarbimist suurendada;
42. rõhutab, et tekkivate probleemide ja artikli 7 rakendamise ees seisvate tõkete hulgas on erilise tähtsusega asjaga seotud isikute teadmiste ja suutlikkuse puudus, aga ka lõpptarbijate madal teadlikkus kohustuslikest tõhususskeemidest ja alternatiivsetest meetmetest, samuti nende saavutamise piiratud aeg (2014–2020); nõuab seepärast, et EL investeeriks rohkem eri liikmesriikide teavitus- ja toetusprogrammidesse;
43. rõhutab, et täiendavuse (suutlikkus edendada tehnoloogiaid, mille tulemuslikkus on turu keskmisest parem) ja olulisuse (selliste tegevuste elluviimine, mida muidu ei oleks ellu viidud) arutamise meetodite suurem ühtlustamine ning energiatõhususe mõõtmine ja kontrollimine võiksid aidata artiklit 7 tulemuslikumalt rakendada;
44. teeb ettepaneku muuta artikli 7 pealkirja nii, et see oleks „Energiasäästu toetuskavad“, et rõhutada, et liikmesriigid peavad aitama tarbijatel, sealhulgas VKEdel säästa energiat ja vähendada oma energiakulusid ning kehtestama meetmed, mis võimaldavad sellist säästu saavutada;
45. väljendab muret suureneva reostuse pärast, mida põhjustavad teatavad elumajades kasutatavad kütteseadmed, mis töötavad tahkel biomassil ning paiskavad õhku suurel hulgal peentolmu, lämmastikoksiide, süsinikmonooksiidi ja dioksiine, mis kahjustavad suurel määral õhukvaliteeti ja on seetõttu kahjulikud inimeste tervisele; nõuab seepärast tungivalt, et liikmesriigid rakendaksid tõhusaid ja keskkonnasõbralikke lahendusi;
46. rõhutab tungivat vajadust võtta kasutusele terviklikum käsitlus kogu transpordisüsteemi energiatõhususe parandamise kohta ja mitte loota ainult sõidukite või jõuseadmete tehnoloogilisele arendamisele; nõuab komisjonilt ja liikmesriikidelt pigem, et nad astuksid jõulisi samme uute meetmete võtmiseks, mis soodustaksid ühelt transpordiliigilt teisele üleminekut kõige energiatõhusamate viiside suunas, ning võtaksid täielikult kasutusele arukad transpordisüsteemid, et veelgi parandada sõidukite ja taristu, aga ka logistika, lennunduse ja meretranspordi olemasoleva võimsuse tõhusust ja kasutusmäära;
47. tuletab meelde, et energiatõhusust on võimalik saavutada CO₂ standardite kehtestamise abil ja kasutajate teavitamisega nende sõidukite kütusekulust; palub komisjonil esitada ettepanekud kasutajate teavitamise kohta uute veoautode ja busside kütusekulust ja kehtestada nende CO₂ heitele piirangud;
48. palub komisjonil kaasata kohalikke ja piirkondlikke institutsioone, et edendada energiatõhusust piirkondlikul, kohalikul ja rohujuure tasandil;

49. nõuab, et koostataks kavad fossiilkütuste toetamise järkjärguliseks kaotamiseks ja rahaliste vahendite suunamiseks energiatõhususe projektidesse, mis aitavad saavutada ELi eesmärki dekarboniseerida energiasektor aastaks 2050;
50. soovib energiatõhususe toetuskavade raames seada esmatähtsaks ehitussektori meetmed, eelkõige soodustades artiklis 4 sätestatud pikaajaliste riiklike strateegiate rakendamist;
51. rõhutab vajadust kaugelenägevama, kindlama ja läbipaistvama kliimaalase juhtimise järele, mis tagaks tõhususemärgi saavutamise; on seisukohal, et vastavad eeskirjad tuleks sisse viia direktiivi läbivaatamisel; palub komisjonil ja liikmesriikidel tagada, et Euroopa Parlament oleks kliimaalase juhtimise arendamisse täielikult kaasatud, ning esitada ettepanekud seadusandliku tavamenetluse raames;
52. palub liikmesriikidel lisada energiatõhususkohustuste süsteemi säte, et väikese sissetulekuga tarbijate heaks peab olema ette nähtud teatav minimaalne protsent meetmeid;
53. kordab oma nõudmist, et Euroopas peaks olema märkimisväärne energiatõhususse investeerimise programm, milleks tuleks võtta täielikult kasutusele Euroopa Strateegiliste Investeeringute Fond ja struktuurifondid; märgib, et energiatõhususe projektid on sageli väikesemahulised ning need tuleb ühendada suuremateks pakettideks; kutsub seetõttu komisjoni, Euroopa Investeeringuspanka ja liikmesriike üles tegema investeerimise soodustamiseks kättesaadavaks rohkem tehnilist abi ja projektide väljatöötamise abi;
54. peab kahetsusväärseks, et transpordi osa energiasäästus on nii väike, kõigest 3 % säästust kõikide sektorite lõikes, seda hoolimata asjaolust, et ajavahemikul 2005–2013 toimus majanduskriisi tõttu reisijateveo stabiliseerumine ja kaubaveo vähenemine; palub liikmesriikidel suurendada transpordisektorile suunatud meetmete arvu;
55. palub komisjonil vähendada VKEde ja avaliku sektori asutuste paberimajandust nii palju kui võimalik;
56. teeb ettepaneku vaadata üle direktiivi artikli 2 punktis 26 toodud VKE määratlus nii, et see osutaks üksnes töötajate arvule ja aastakäibelevale, et ka neid ettevõtteid, mis 25 % ulatuses või üle selle on avaliku sektori asutuse kontrolli all, võiks lugeda VKEdeks.

**NÕUANDVAS KOMISJONIS TOIMUNUD
LÕPPHÄÄLETUSE TULEMUS**

Vastuvõtmise kuupäev	26.4.2016
Lõpphääletuse tulemus	+: 56 -: 10 0: 0
Lõpphääletuse ajal kohal olnud liikmed	Marco Affronte, Margrete Auken, Pilar Ayuso, Zoltán Balczó, Ivo Belet, Simona Bonafè, Biljana Borzan, Lynn Boylan, Soledad Cabezón Ruiz, Nessa Childers, Alberto Cirio, Birgit Collin-Langen, Mireille D'Ornano, Seb Dance, Angélique Delahaye, Jørn Dohrmann, Ian Duncan, Stefan Eck, Bas Eickhout, Eleonora Evi, José Inácio Faria, Karl-Heinz Florenz, Francesc Gambús, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Jens Gieseke, Julie Girling, Matthias Groote, Françoise Grossetête, Andrzej Grzyb, György Hölvényi, Anneli Jäätteenmäki, Jean-François Jalkh, Benedek Jávor, Karin Kadenbach, Kateřina Konečná, Giovanni La Via, Peter Liese, Norbert Lins, Susanne Melior, Miroslav Mikolášik, Massimo Paolucci, Gilles Pargneaux, Piernicola Pedicini, Bolesław G. Piecha, Pavel Poc, Daciana Octavia Sârbu, Davor Škrlec, Estefanía Torres Martínez, Nils Torvalds, Jadwiga Wiśniewska, Damiano Zoffoli
Lõpphääletuse ajal kohal olnud asendusliikmed	Clara Eugenia Aguilera García, Nicola Caputo, Fredrick Federley, Giorgos Grammatikakis, Merja Kyllönen, Gesine Meissner, Marijana Petir, Gabriele Preuß, Jasenko Selimovic, Kay Swinburne, Keith Taylor, Mihai Țurcanu, Tom Vandenkendelaere
Lõpphääletuse ajal kohal olnud asendusliikmed (art 200 lg 2)	Marie-Christine Boutonnet

**VASTUTAVAS KOMISJONIS TOIMUNUD
LÕPPHÄÄLETUSE TULEMUS**

Vastuvõtmise kuupäev	24.5.2016
Lõpphääletuse tulemus	+: 34 -: 25 0: 1
Lõpphääletuse ajal kohal olnud liikmed	Zigmantas Balčytis, Bendt Bendtsen, Xabier Benito Ziluaga, José Blanco López, David Borrelli, Jerzy Buzek, Pilar del Castillo Vera, Christian Ehler, Fredrick Federley, Ashley Fox, Adam Gierek, Theresa Griffin, Hans-Olaf Henkel, Eva Kaili, Barbara Kappel, Krišjānis Kariņš, Seán Kelly, Jeppe Kofod, Jaromír Kohlíček, Janusz Lewandowski, Paloma López Bermejo, Ernest Maragall, Edouard Martin, Angelika Mlinar, Csaba Molnár, Dan Nica, Morten Helveg Petersen, Miroslav Poche, Carolina Punset, Michel Reimon, Herbert Reul, Paul Rübig, Algirdas Saudargas, Neoklis Sylikiotis, Antonio Tajani, Dario Tamburrano, Patrizia Toia, Evžen Tošenovský, Claude Turmes, Vladimir Urutchev, Adina-Ioana Vălean, Henna Virkkunen, Martina Werner, Lieve Wierinck, Hermann Winkler, Anna Záborská, Flavio Zanonato
Lõpphääletuse ajal kohal olnud asendusliikmed	Amjad Bashir, Jens Geier, Benedek Jávor, Constanze Krehl, Barbara Kudrycka, Olle Ludvigsson, Vladimír Maňka, Markus Pieper, Massimiliano Salini, Anne Sander, Indrek Tarand, Pavel Telička, Anneleen Van Bossuyt